

oma selmaga näinud! Kohhe selsama õhtul, kui ku olli tõusnud, tõttasin abbikasaga seltsis rahha augule; meie nessimise ja weddasime ühtepuhko böd ja päwad kaks nädalad, ja sest et meil wantrid egga kārro ei olnud, teggi weddo meile suurt tuskā. Tõrkumata truuses aitas kallis Ermelina mul koorimat kanda, kunni meie aega möda kõik kallist warra ühte sallaparka kokko saime koggund, mis selle tarbeks otsego lodud olli.

„Wahhe aeal piddas miino issa iggapääw oma abbimeestega nõu, kudda kuningale otsa tehha. Nende kolledad nõupiddamised peate allamal kuulda sama. Mässikāp ja Kriimsilm läkkitasid kassowijaid iggale pole, kes neile inna eest sõamehhi piddid tingina. Mässikāp lubbas ossa palga rahha ette maksta, kui rahwast rutto ulgakeste kokko tulles. Miino kaddund issa ulkus tüf aega melitawa kirjadega maad möda ümber, arwas warranduse weel maa al paigal ollema. Ei põlgand ta waewa egga wässimust, waid tõrkis järko möda Allotaggose, Wirro-, Järwa-, Väne- ja Harjo ma läbbi, läks talwel ülle merre Hio maale ja Kurresare, kus rohkest palgalisi leidis, sest et seal rahwast passemalt kui leiba kaswab. Suuwel tõttas ta Gma-jõe kaldale nõumeeste jure taggasi; ja ostas mõnda kantsakat tükki juttustada, murrest, irmust ning waewast, mis temale juhtund; isseärranis olli tema üksford Sirtso soo peal kanges püssis olnud, kus küt-

tid ja jahhi-koerad tedda tagga kihhotanud, et waewaga ello ning kassoka nende käest peastis. Rõemoga näitis tema abbimeestele kirjalehti, kuhho kärerahha tõutuse läbbi tingitud palgaliste nimed ülles olli pandud. Mässikāppa südda olli selle sõnumi ülle rõemus. Kokko arwates leiti et kakssteistkümmet sadda Väne issanda wayraid, tuggewa terawa küündega suggolasi kokko pididi tulles; nisamoti seisid kõik kassi, kārro ning määrā sugguwõssa Mässikāppa poolt. Kaup olli iggāühhega nõnda leppitud, et werand aasta palk kärerahhaks ette pididi maksetama; palgalised tõutasid omalt kohalt esimese kutsmise peale kokko tulla. Täno Jumalale, et jõudsin nende nõupiddamised tühjaks tehha! — Kui asjad üllemal rāgitud kombel korralist said seatud, tõttas miino issa sallamahti ülle wälja oma warra watama. Tubba minnes teggid kurwad mõteted ja murred tema meele nukraks; agga midda enam ta krapis, siblis ning otsis, sedda wāhemine leidis tema endist naudi. Mõnda olli kõik nähtud waew korrāga tuulde läinud; kanges ingeahhastuses kippus ta meelt eitma.

„Agga kõige oole, tarkuse ja murrega ei jõudnud ta ärrawidud warra enam kätte sada. Meelepahhanduse ning äbbi pärrast poos mo õnneto issa ennast ülesse; se kolle mällestus pinab böd ja päwad miino inge! — Seddawisi saatsin, kuningale kasso püdes, nende kurjad nõud tuulde ja lõppetasin